

LBRIS

We know
books

MONICA MURPHY

**VOI FI
CU TINE
MEREU**

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

CAPITOLUL 1

West*Vara*

Pe la mijlocul lunii iulie, când mă aflam la Paris, am văzut-o prima dată în ținută de seară. Era o căldură infernală din cauza valului de caniculă care cuprinsese aproape toată Europa. Toată lumea transpira pe ringul de dans aglomerat al unui club de noapte oarecare. Mai puțin o fată.

Carolina Lancaster.

Știam foarte bine cine era. Cum să nu știu! Numele ei de familie apare gravat pe aproape toate clădirile din școala privată în care învăț, chiar dacă fata nici nu studiază acolo. O știu și pentru că familia ei se învârte prin aceleași cercuri sociale precum familia mea. Doar că ea nu a fost niciodată prin preajmă. De ani întregi nu mai locuiește în Statele Unite.

Odată cu trecerea timpului, s-a transformat într-un mit sau o himeră. Lumea povestește nenumărate lucruri despre ea, dar nu o vezi niciodată.

Este dansatoare principală la London Dance Company sau ceva de genul ăsta. Prim-balerină la o vârstă extraordinar de fragedă, cel puțin așa susține presa. Habar n-am ce caută la Paris. Dar este al naibii de sexy învârtindu-se pe ringul de dans și mișcându-se în ritmul muzicii. Îmbrăcăță într-o pereche

de pantaloni scurți negri, strâmți, care îi descoperă picioarele foarte lungi și cel mai scurt maiou pe care l-am văzut vreodată.

Alb. Scurt. Transparent. Sfârcurile întărite se conturează sub țesătura subțire. Dansează cu o ușurință fermecătoare. Ai zice că nu se gândește la nimic și se abandonează complet muzicii. Își mișcă brațele subțiri deasupra capului, își arcuiește buzele într-un zâmbet visător, iar privirea îi rătăcește de parcă ar fi într-un soi de transă. Deși nu e foarte înaltă, picioarele ei parcă sunt nesfârșite. Este fascinantă. Toți se uită la ea.

Fata nici măcar nu bagă de seamă.

Mă holbez la ea de atâta vreme încât mă trezesc lingându-mi buzele de parcă aș fi lihnit de foame. Și aș vrea să mă înfrupt din ea. Nu-mi pot lua ochii de la ea. Simt că mi se electrizează pielea numai când o privesc și, fără să stau pe gânduri, fac un pas înainte. Și încă unul. Până când ies pe ringul de dans, înconjurat de corpuri care se contorsionează, fără să mișc un mușchi, dar transpirând abundent, în timp ce ea mă ignoră complet, deși stau chiar lângă ea.

Totuși, ea mă vede. Îmi dau seama după felul în care privirea ei se îndreaptă spre mine, iute ca fulgerul, cu o sclipire de interes înainte să-mi întoarcă spatele. Prefăcându-se că nu sunt acolo.

Nimeni nu se preface că nu mă vede. Cei mai mulți oameni, mai ales fetele, nu au cum să mă ignore. Vorbesc ca un ticălos, dar nu fac decât să spun adevărul. Toată lumea știe din ce familie mă trag. Toată lumea știe cum mă cheamă.

Toată lumea știe cine sunt.

Melodia se termină. DJ-ul anunță următoarea melodie în franceză și nu las să-mi scape ocazia.

– Bună.

Fata se întoarce la auzul vocii mele. Clipesc nedumerit, fermecat de frumusețea uimitoare a chipului ei. De simetria perfectă a trăsăturilor ei. De ochii albaștri, nasul elegant, buzele de un trandafiriu aprins. Pe chip i se desenează o expresie de plictiseală și, în timp ce mă măsoară din cap până în picioare, îmi spune ceva în franceză.

Plec ușor capul, cu o încruntare.

– Poftim?

Ea izbucnește în râs. Nu mă pot abține și zâmbesc și eu, chiar dacă sunt convins că râde *de* mine.

Fata repetă cuvintele rostite mai devreme. Face ochii mari.

– *Fous le camp de moi.*

„Cară-te!“

O face pe franțuzoaica în fața americanului prostuț care, din pură întâmplare, chiar vorbește franceză. Decid să intru în jocul ei.

– Te joci cu mine.

– *Non.*

Clatină din cap, cu ochii mari și inocenți, chiar dacă știi că îmi servește o minciună mare cât casa. Nici un fir din părul ei blond nu este răvășit. Este pieptănată într-o coadă de cal foarte strânsă, cum nu am mai văzut niciodată, și cred că nu are nici un pic de machiaj pe față.

Este al naibii de frumoasă.

Mă holbez la ea. Cu insistență. Ea se holbează la mine. Cu aceeași insistență.

– Știi că vorbești engleza, îi spun în cele din urmă.

În sfârșit, muzica începe din nou, într-un ritm mai lent, de jazz. Multă lume pleacă alene de pe ringul de dans. Cuplurile rămase se încolăcesc unul în brațele celuilalt și dansează în jurul nostru, dar nici eu, nici ea nu facem vreo mișcare.

În cele din urmă, fata face un pas mai aproape de mine. Parfumul ei proaspăt mă învăluie, amețindu-mă. Fata asta emană un aer care parcă mă prinde într-o transă.

– Cine ești? mă întreabă cu un fals accent franțuzesc.

– Nu contează.

Este rândul meu să mă apropiu și îmi plec capul. Mă opresc la câțiva centimetri de urechea ei. Trag brusc aer în piept. Parfumul îmbietor mă izbește ca un drog ce-mi freamătă prin vene.

– Eu știu exact cine ești... îi spun cu glas șovăitor. Carolina.

Ea se îndepărtează de mine și o expresie de dezgust i se desenează pe față.

– Ești paparazzo, nu? Hai, n-ai decât!

- Pof...

Carolina întinde brațele de-o parte și de alta a corpului, până ce maioul i se ridică până spre sânii aproape inexistenți.

- Fă-ți fotografiile! Vinde-le ziarelor de scandal! N-are decât să bârfească toată lumea că am dansat cu sânii pe afară într-un club de noapte din Paris.

Îmi place la nebunie cum rostește cuvântul *sâni* cu vocea ei delicată și arogantă. Vorbește ca o prințesă.

O prințesă răsfățată, care primește tot ce vrea și când vrea.

- Nu sunt paparazzo.

Ea se încruntă și își lasă brațele subțiri să-i alunece pe lângă corp.

- Atunci cine ești?

- Am învățat în școala ta.

Acum pare și mai nedumerită.

- În Liceul Lancaster.

- Fir-ar să fie!

Își dă ochii peste cap.

Apoi se întoarce brusc și pleacă.

Fără ezitare, mă duc valvârtej după ea, croindu-mi drum prin mulțime și strigând-o pe nume, dar nu mă bagă în seamă. Se mișcă prea repede, strecurându-se în forfota de oameni din clubul de noapte și, la un moment dat, nu îi mai zăresc părul blond și mătăsos.

Reapare câteva secunde mai târziu, chiar lângă intrarea în club și vrea să iasă.

Grăbesc pasul, străduindu-mă să nu o pierd. Dau buzna pe ușă și o văd pe trotuar, cu fața spre stradă. Un bărbat uscățiv și foarte înalt stă lângă ea și scoate o brichetă din buzunar. Îmi dau seama că ea are în mână o țigară pe care o așază între buzele țuguiate, aplecându-se spre tipul care aprinde bricheta. Capătul țigării se aprinde cu o scânteiere roșiatică înainte ca fata să scoată un rotocol gros de fum.

Nu este deloc sexy să fumezi. Absolut deloc. Țigările teucid și miros îngrozitor.

Dar mă excită să o văd pe Carolina Lancaster trăgând din țigară.

Ea mă zărește cu coada ochiului, cu o expresie de dispreț, și scoate țigara dintre buze, murmurând câteva cuvinte spre prietenul slăbănog.

El râde. Cel mai probabil râde de mine.

- M-ai urmărit.

Mă fixează cu privirea și are un ton plin de reproș.

Mă apropiu încet de ei, dorindu-mi să fiu din nou lângă ea, să îi mai simt o dată parfumul. Delicat și umed ca un ocean. Sărat și involburat.

Din nou, ca un ocean.

- Ai dat bir cu fugiții înainte să-ți explic, îi spun, îndesându-mi mâinile în buzunar și vorbind cu un aer nonșalant, de parcă nu ar avea un efect devastator asupra mea.

- Ce să-mi explici? Nu-mi pasă ce ai de zis.

La naiba, tipa joacă dur!

Îmi place.

- Nici măcar n-ai întrebat cum mă cheamă.

Mă opresc o clipă, fiind pe punctul de a-i spune cine sunt, dar fata mă întrerupe.

- După cum ziceam, *nu* mă interesează.

Trage din țigară și îmi suflă fumul drept în față.

Fac o grimasă, iar ea zâmbește încântată.

- Dar eu vreau să știu cum îl cheamă, intervine prietenul ei.

Chiar dacă îmi este foarte greu pentru că vreau să mă holbez la Carolina toată noaptea, îmi întorc atenția spre el.

- Cum te cheamă?

- West.

- West. Este o direcție, nu un nume, mormăie Carolina, scuturând scrumul pe trotuar.

- Ce nume e ăsta?

Tipul se încruntă.

Vreau să răspund, pregătit să-i explic, când Carolina mă întrerupe din nou.

– Probabil este un nume de familie vechi de generații. Poate o prescurtare. Cel mai probabil, un vechi nume de familie, al mamei sau al bunicii.

Ea își arcuiește o sprânceană.

– Ai nimerit-o!

Îmi aplec capul spre ea.

Prietenul ei râde.

Ea nu schițează nici măcar umbra unui zâmbet.

– Ei bine, încântat de cunoștință, West! Eu sunt Gideon.

Tipul face un pas în față și, cu un zâmbet, apuc mâna pe care mi-o întinde.

Măcar tipul este prietenos, chiar dacă nu este cel care mă interesează.

– Sunt plictisită, se vaită ea, întorcându-se spre Gideon. Hai să mergem în altă parte!

– Ești mai degrabă necioplită, îi spun cu un surâs.

Ea aruncă o privire peste umăr și mă cercetează cu ochii mijiiți.

Țigara încă îi atârână între buze. O scoate înainte de a-mi spune:

– Ca să vezi, îmi faci morală pentru ce nu te privește.

Ridic din umeri.

– Cineva trebuie să facă asta.

– Îmi place de el, spune Gideon cu o încuviințare din cap.

– Mulțumesc.

– Mie nu, spune Carolina, întorcându-se cu fața spre mine.

Este de o frumusețe care îți taie suflarea. Încerc din răsuputeri să nu reacționez în timp ce mă studiază din creștet până-n tălpi, observându-mă în cele mai mici detalii. Simt că pielea mi se înfioară, de parcă mi-ar atinge fiecare părticică din corp.

– Chiar nu-mi doresc să petrec seara cu un american.

– Și tu ești din America, subliniez.

– Nu mai locuiesc în America de aproape șase ani. Schițează un zâmbet senin, chiar înainte să mai tragă din țigară. Dacă vreau să mi-o trag cu un american frumos și bogat, pot să mă duc acasă și găsesc câți vreau.

Mă surprinde ușurința cu care a rostit „Să mi-o trag“. Este atât de delicată și de elegantă, încât n-aș fi zis că este genul care folosește un astfel de limbaj cu o asemenea nonșalanță.

– Eu n-am zis că vreau să mi-o trag cu tine.

Ea mă privește disprețuitor.

– Dar îți dorești asta, îmi dau seama.

La naiba, nu se înșală!

Se întoarce către prietenul ei, fiind evident că i se adresează numai lui.

– Hai să mergem în alt club! Vreau să plec de aici.

– Bine.

Gideon îmi întâlnește privirea cu un zâmbet malițios pe buze.

– West, ar trebui să vii cu noi.

– Nu... începe să spună Carolina.

De data asta, o întrerup și nu-i place. Deloc.

– Mi-ar plăcea.

Mai trage o dată, cu nesaț, din țigară. Un rotocol de fum zboară printre buzele senzuale. O urmăresc cu nerușinare, cuprinzând cu privirea tot ce îmi dezvăluie. Ea continuă să nu mă bage în seamă, sporovăind de zor, într-o franceză cursivă, cu Gideon.

Vocea ei melodioasă mă hipnotizează în timp ce se plânge că mă voi ține scai de ei toată noaptea. Ochii îmi alunecă spre sfârcurile ei. Sunt încă tari și se dezmiardă sub țesătura maioului. Nu are un piept generos, dar aș putea să cuprind un sân în mână și să revendic cu gura sfârțul delicios...

– American prost!

Ridic privirea la auzul vocii ei și ignor insulta.

– Hai să plecăm de aici, îi spune Gideon, fluturând o mână, cu privirea îndreptată din nou spre mine. Vii cu noi?

Pentru o clipă, mă gândesc la prietenii mei care au rămas în club. Ultima dată când i-am văzut, Brent era la bar și se dădea la barman. TJ și ceilalți dansau sau agățau fete.

Nu cred că le pasă unde mă duc. S-ar putea să nici nu observe că am plecat.

La naiba! Le voi trimite un mesaj mai târziu.

Gideon oprește un taxi – de ce nu luăm un Uber? – și, fără să-mi dau seama, mă trezesc înghesuit pe bancheta din spate a unei mașini micuțe. Carolina stă între noi. Este atât de aproape de mine, încât am impresia că pot să simt fiecare colțișor din trupul ei.

Un fior incandescent izbucnește înăuntrul meu când ne atingem. Ea mă studiază lung. Țigara a dispărut de mult, fiind înlocuită de o bomboană cu mentă. O ține între buze. Apoi îi alunecă pe limbă.

– Te îmbraci ca orice adolescent american care vine în Europa peste vară, îmi spune pe un ton acuzator. Încerci să te pierzi în mulțime, dar nu faci decât să bați la ochi.

Îmi cobor privirea spre pantalonii scurți kaki și cămașa albă cu nasturi. E descheiată, cu mânecile suflecate. Îmi amintesc că toți prietenii mei se îmbracă la fel. Ba chiar unul dintre ei poartă o șapcă pusă invers.

– Cămașă Brooks Brothers. Pantaloni Ralph Lauren, continuă, iar privirea îi aterizează în poala mea – între picioarele mele.

– Mocasini. În vocea ei se simte o urmă de haz când ni se reintâlnesc privirile. Nu reușesc nici măcar să vă deosebesc unul de altul.

– Vorbești ca o snoabă din Europa.

Ea ridică un umăr dezgolit și catifelat, care îmi atinge brațul în treacăt. Atingerea îmi trezește scântei pe piele.

– Sunt o snoabă din Europa.

– Ești din America.

– Pare că-ți place la nebunie să-mi amintești asta. Dar, după cum am spus, nu mai locuiesc în America. Nu-mi place acolo. Își apleacă ușor capul spre mine, iar eu, cu toată discreția de care sunt în stare, inspir adânc ca să mai savurez o dată parfumul ei îmbătător. Și, în mod normal, nu-mi plac băieții ca tine.

– Atunci de ce sunt cu tine într-un taxi?

Carolina împinge brusc degetul mare spre Gideon.

– Din cauza lui.

Mă aplec în față și întâlnesc privirea tipului.

– Hei, omule! Ți rămân dator.

– O să țin minte, spune el cu un râset, apoi tace când Carolina îi aruncă o privire aspră peste umăr. Ce ai în seara asta? o întreabă el.

Ea nu spune nimic, întorcând din nou fața înainte. Mă uit lung la profilul ei. Gura i se desenează într-o îmbufnare permanentă. Își încleștează maxilarul, cu buzele ușor întredeschise, iar privirea îi alunecă spre mine și observă că mă uit la ea.

Taxiul gonește pe stradă, ducându-ne spre alt club de noapte. Privirile nu ni se despart nici o clipă. Gideon tastează pe telefon, iar ecranul îi îmbracă liniile ascuțite ale feței într-o strălucire argintie. Felinarele de pe stradă sunt singurele scântei care luminează interiorul mașinii.

– Ești obraznic, îngaimă ea în șoaptă.

– Iar tu ești al naibii de frumoasă, șoptesc, surprins de propriile cuvinte.

Nu obișnuiesc să le spun fetelor că sunt frumoase, cu atât mai puțin celor care știu asta. Nu am nevoie să le hrănesc orgoliul. Prefer ca ele să-l hrănească pe al meu.

Nu-i frumos, dar e adevărat.

Ea face ochii mari, dar este singura reacție vizibilă. Masca de nepăsare revine la fel de repede pe chipul ei, privirea i se îngustează și își înfige ușor dinții în buza de jos, de parcă s-ar gândi cum să se înfrupte din mine.

– Ți place să flirtezi.

– Și ție.

Ea izbucnește în râs.

– Dacă tu crezi că flirtez când sunt răutăcioasă cu tine, înseamnă că-ți lipsește o doagă.

Mă apropii mai mult de ea, invadându-i spațiul personal.

– Chiar îmi lipsește, să știi.

Îmi fixezi privirea pe gura ei, pe felul în care se joacă cu bomboana cu mentă. O rostogolește prin gură și o tachinează cu limba rozalie. Îmi înăbuș un geamăt și mă foiesc. Aș vrea să fug de ea, dar, în același timp, îmi doresc la nebunie să o strâng în brațe.

– Vrei o bomboană cu mentă? mă întreabă după ce mă uit la ea parcă o veșnicie.

Ne privim lung.

– Da, răspund cu glas răgușit, de parcă tocmai m-aș fi trezit din somn.

Aș putea să bag mâna în foc că văd un licăr în ochii ei.

– West, spune. Clatină din cap, buzele ei curbându-se într-un zâmbet vag. Ce nume caraghios!

– Și încă nu mi-ai auzit numele complet.

La drept vorbind, numele meu nu este chiar atât de ciudat. Exagerez.

– Nu vreau să-ți știu numele complet, îmi șoptește.

Își așază mâna pe pieptul meu și mă împinge ușor înapoi. Nici nu mai apuc să îi spun cum mă cheamă.

Încruntat, o privesc nedumerit. Ea mă privește cu un aer disprețuitor, dar, la naiba, este o tortură dulce!

– Vino mai aproape! Se întinde spre mine și își înfășoară brațul lung și elegant în jurul gâtului meu, trăgându-mă mai aproape. Îmi atinge buzele în treacăt când spune: Poți să iei bomboana mea.

Mă trage ușor, ca un fel de încurajare. Îmi plec capul și îmi las gura să plutească peste a ei. Răsuflările ni se împletesc. Trag în piept aroma mentolată a respirației ei și îmi las fruntea să se odihnească pe a ei. Mi se face pielea de găină când îi aud respirația întretăiată și ridic bărbia, inclinându-mă astfel încât gurile noastre să se întâlnească.

Buzele calde și delicate se întredeschid, împingându-mi bomboana de mentă. Îi sug ușor limba. Bomboana de mentă alunecă în gura mea. Mi se ridică fiecare fir de păr de pe corp când îmi relaxez buzele și îi eliberez limba din strânsoare. Carolina îmi linge buza de sus cu dezmierdări de pisică. Scot un șuierat, dezarmat de mângâierea umedă a limbii ei, când simt înțepătura dinților pe care îi înfige ușor în buza mea.

Mă retrag încet, cu bomboana mentolată pe limbă, și simt furnicături în toată gura. Însă cea care îmi inundă gura nu este aroma mentolată. Nu, nici vorbă! De vină pentru ce simt acum este numai fata de lângă mine. Jur pe ce am mai sfânt că tremur

și simt că tremură și ea. Mă privește lung cu ochii albaștri, mari, în vreme ce pieptul i se înalță și coboară cu mișcări rapide.

Îi ofer un zâmbet, arătându-i bomboana pe care o strâng între dinți.

Ea râde.

– Bine, spune cu aroganța unei regine. Poți să dansezi cu mine.

– Și mi-o spui așa, de parcă ar fi o onoare pentru mine?

Gideon se apleacă spre noi, intrând în vorbă.

– Ba chiar cea mai înaltă onoare. De obicei, dansează singură în club.

– Așa este, încuviințează ea.

O tensiune electrică plutește în taxi, iar când coborâm din mașină, o apuc hotărât de mână, împletindu-mi degetele cu ale ei. Nu își retrage mâna din strânsoarea mea și îl urmăresc împreună pe Gideon. Tipul nu spune nimic până ajungem în fața portarului, apoi face un semn spre Carolina și îi rostește numele.

S-ar părea că numele Lancaster poate să deschidă multe uși. Nu mă obolesc să spun cum mă cheamă, chiar dacă și numele meu deschide multe uși – mai ales în Franța.

Dar ea nu are de unde să știe asta.

În câteva clipe, ajungem înăuntrul celui club uriaș. Gideon se duce la bar, în timp ce Carolina mă conduce pe ringul de dans. Locul ăsta este mai aglomerat decât cel din care am plecat. Aerul este mai fierbinte. Mai dens. Muzica răsună mai tare, basul îmi bubuie prin tot corpul, zgâlțâindu-mă până în măduva oaselor. Când se întoarce spre mine, Carolina începe să danseze pe ritmul muzicii, legănându-și șoldurile, cu brațele deasupra capului, iar eu rămân înmărmurit ca un idiot și o privesc hipnotizat.

– Tu nu dansezi? strigă ea.

Clatin din cap, incapabil să-mi găsesc cuvintele. Sunt prea fermecat de mișcările corpului ei. Hainele pe care le poartă nu ascund prea multe, iar imaginația mea o ia razna și încep să mi-o închipui goală. Întinsă pe un pat ca o ofrandă. Numai pentru mine.

Îmi zâmbeste cu un aer malițios, ca și cum ar ști exact ce efect are asupra mea și la ce mă gândesc.

– Păcat! Dar te pricepi?

– Nu mă pricep.

Își așază mâinile pe pieptul meu și le lasă să coboare. Încet. Degetele ei plutesc peste abdomenul meu, iar mușchii mi se încordează sub atingerea ei.

– Pun pariu că te pricepi la ce trebuie.

Mă excit la aluzia ascunsă în cuvintele ei.

– Ești foarte bine făcut, observă ea și văd un licăr de amuzament în ochii ei.

– Sunt sportiv.

Ea își dă ochii peste cap.

– Normal. Hochei pe iarbă?

Scot un pufnet disprețuitor.

– Atletism.

Ea își arcuieste sprâncenele.

– Arunci chestii? Sari peste chestii?

– Alerg. Mă las pradă dorinței și îmi așez mâna pe mijlocul ei, trăgând-o mai aproape. Sunt rapid.

Mâinile ei încă se apasă pe abdomenul meu. Simt că iau foc.

– Asta e de bine sau de rău?

– Depinde cum vezi lucrurile.

Cineva se lovește de spatele Carolinei, iar ea aproape cade peste mine. O prind ferm cu mâinile pe șolduri, trăgând-o mai aproape.

– Nu-mi plac băieții care se mișcă repede. Ea se ridică pe vârfuri când muzica începe să se audă mai tare. Îmi vorbește la ureche: Mie nu-mi place să fac lucrurile repede.

Îmi trec mâna dreaptă peste fundul ei. Carolina face un pas în spate, clătînând din cap. Se desprinde din strânsura mea.

– Te miști prea repede, americanule!

O urmăresc cum scotocește prin buzunarul pantalonilor și scoate o țigară îndoită.

– Ai o brichetă?

– Nu.

Fără alt cuvânt, pleacă de pe ringul de dans și mă lasă din nou singur.

Scot un mârâit de frustrare și plec valvârtej după ea, fixând atent părul blond strălucitor ca să nu o pierd din priviri. Ajungem amândoi la barul plin de lume. Se oprește lângă un tip brunet, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu o mustață subțire, care schițează un zâmbet diabolic când îi întinde o brichetă. Ea se apleacă în față, aprinzându-și țigara și, cu un râset, se retrace, clătînând din cap când tipul îi spune ceva.

Mă roade gelozia și mă îndrept spre ea. O apuc de braț și o întorc brusc spre mine.

– Ce ți-a zis?

Cu umbra unui surâs ștregăresc pe buze și un licăr malițios în privire, țipă astfel încât să acopere muzica asurzitoare:

– Vrea să mă ducă undeva și să mi-o tragă.

O furie fierbinte mi se aprinde în vene.

– Ce i-ai răspuns?

– Că sunt cu cineva. Mă bate ușor pe piept, de parcă aș fi un animăluț de companie. Calmează-te! Nu o să mi-o trag cu el.

Furia nu dispare, dar se mai domolește.

– E bine de știut.

– Nu-mi place când mă ating oamenii. Bărbații. Mă privește lung o clipă. Ochii ei albaștri se îngustează, cu buza de sus arcuită într-un rânjet. Lumea zice că sunt o tipă rece.

– Cine?

– Băieții care vor să mă atingă.

– Pe mine m-ai lăsat să te ating. Când nu spune nimic, decid să merg mai departe: În taxi. Când mi-ai dat bomboana mentolată.

Buzele i se arcuiesc într-un surâs.

– A fost diferit.

– Cum anume?

Ea ridică din umeri.

– Nu știi. Tu pari abordabil. Ești ca un ursuleț de pluș pufos.

Nu mă pot abține și izbucnesc în răs.

– Nimeni nu m-ar descrie vreodată în felul ăsta.

– De ce? Pentru că ești un american mare și fioros? Sunt convinsă că ai fost unul dintre băieții duri din școală. Nu-i așa? Îți știu pe cei de genul tău. Probabil ești exact ca fratele meu.